

Lieve mensen

Ik ben Hans (van Lint) en Roy wandelde mijn leven binnen in 1999, toen ik, niet gehinderd door enige kennis of handigheid een piano door de voordeur probeerde te rollen van mijn vers verbouwde huisje aan de Buitenwatersloot.

Terwijl ik al vloekend de twee grote littekens op mijn deur bewonderde (ik had de kandelaars er ook af kunnen halen) stond Roy in zijn karakteristieke “handen-in-de-zij” houding antropologisch veldwerk te verrichten naar de barbaar die nu toch weer naast hem was komen wonen.

Het bleek heel goed te klikken tussen barbaar en intellectueel, we deelden elkaars humor, Roy voelde steeds meer als familie, nam plaats in het ballotage comité voor belangrijke besluiten in mijn leven, en werd een onmisbare schakel in het warme netwerk van vrienden om me heen.

Omdat het volstrekt onvermijdelijk is om Roy postuum te overladen met liefde en bewondering, en met elkaar vast te stellen dat hij een van de meest authentieke personen is die we ooit hebben gekend ...

... vind ik het toch ook belangrijk om (en ik gebruik zijn eigen terminologie) een paar negatieve minpuntjes in Roys' nadeel aan te stippen. Hij had dat zelf ook niet anders gewild: we moeten leren! Uiteraard in de vorm van drie soort van allitererende kernwoorden

1. **Slobber** - Jim haalde zojuist Roy's fameuze appeltaart aan, maar ik moet dat punt over beperkt baktalent generaliseren. Roy had een zeer beperkt kooktalent in de brede zin des woords.

Wat ga je maken Roy? Ehh, iets nats en warms. Dat bleek dan zonder uitzondering kip en prei met random toevoegingen.

Dit is waarschijnlijk waarom samen eten met Roy altijd aan onze keukentafel plaatsvond en zonder twijfel ook aan vele andere keukentafels. *Om Roy bij te voederen met dingen die wel smaken en dan hopen dat de uitleg bleef hangen.* Dat laatste was vergeefse hoop. De pan was wel altijd tot op de bodem leeg. Ongeacht grootte.

2. **Snobber** - Het heerlijke van Roy aan de keukentafel waren de eindeloze gesprekken over alles: muziek, liefde, wetenschap, ziekte, vriendschap, mens-zijn en totale onzin.

Maar is het dan nodig om bij elk denkbaar onderwerp een gedachte of quote van eoa dooie Griekse filosoof erbij te halen en vertwijfeld uit te roepen dat we die toch zeker wel kennen? (tuurlijk Roy --- net als alle clavecimbel stukken van die ondergewaardeerde tijdgenoot van Bach)

3. **Tobber** - Voor iemand met zo'n uitzonderlijk talent om hele gecompliceerde dingen eenvoudig te kunnen uitleggen, was Roy ook enorm vaardig om in de kern toch eenvoudige zaken volkomen onnodig ernstig te compliceren.

Dat zat em vooral in knopen doorhakken en in het ontrafelen van (zijn eigen) emotionele puzzels. Waarom niet een keer nee zeggen? Waarom zo absolutistisch in je morele gelijk? Waarom nog altijd dat tweede appartement ...?

En dus – met heel veel liefde - parafraseren we de wijze woorden die John Cleese uitsprak bij de begrafenis van Graham Chapman:

“Good riddance, jij licht verknipte betweterige voedselbarbaar!”

Daar staat dan tegenover: zoals Roy was er echt maar eentje: Belezen, Bekwaam en Betrokken, en ook uiterst Knuffelbaar. Iemand die elke 10 jaar nieuwe vriendenclubs opbouwde en de oude ook behield. Iemand die chronisch vond dat ie te weinig gaf aan anderen terwijl toch overduidelijk het tegendeel aan de hand was. Iemand die om hulp vragen moeilijk vond, maar gelukkig wel steeds beter werd in hulp aanvaarden.

Wij houden van je Roy (C & ik) en we gaan je heel erg missen aan onze keukentafel en in ons leven.